

Δι' ὅλου δὲ τοῦ λόγου αὐτοῦ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἀφ' οὗτου ἤρξατο πολιτευόμενος· διετήρησε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὸ ἐπιβλαβὲς τῆς ἐπιδράσεως τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου ἐπὶ τῆς διοικήσεως, δηλῶν συνάμα ὅτι θὰ ὑποβάλῃ καὶ ἰδίας σκέψεις καὶ γνώμης, ἅμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, περὶ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

*

Τὸ τελευταῖον χαῖρε ἀνήκει εἰς τὸν κ. **Φιλάρετον**, ὅστις δὲν σκοπεῖ νὰ ἐπιμενῇ ἐπὶ τῆς ἐξαντληθείσης πλέον συζητήσεως, ἀλλὰ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα, στηριζόμενα ἐπὶ τῶν προλαλησάντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, καὶ μὲ τὸ κόσκινον τῆς ἐκλεκτικῆς σχολῆς, εἰς ἣν μόνος οὗτος ἀνήκει, νὰ καθαρῇ τὸν σίτον ἀπὸ τὴν ἥραν, νὰ διακρίνῃ τὰ ἄξια καὶ ὠφέλιμα τῆς κυβερνήσεως ἐκ τῶν κακῶς τεθειμένων, καὶ νὰ καταδείξῃ συγχρόνως τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν, ἐν ᾗ διατελοῦμεν. Διότι, κατὰ τὸν βουλευτὴν Βώλου, δύο σχολαὶ ὑπάρχουσιν· ἡ κρύπτουσα καὶ χρυτύνουσα, καὶ ἡ ἀποκαλύπτουσα.

Φρονεῖ, ὅτι οἱ φόροι ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῶσιν, ἀφοῦ ἐξηντλείτο πᾶσα ἐργασία πρὸς οἰκονομίαν· ἡ δὲ ἀνισότης, δι' ἣς ἐπιβάλλονται, εἶνε ἀντισυνταγματικὴ, ἀντικειμένη εἰς ρητὴν διάταξιν τοῦ Συντάγματος. Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ τηλεγραφεῖα, τὴν συγκοινωνίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐκπαίδευσιν, τῆς ὁποίας διψῶσιν αἱ ἀπελευθερωθεῖσαι ἐπαρχίαι, εἶνε ἐναντίος τῶν οἰκονομιῶν. Εἶνε ἐναντίος καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν φόρων πρὸς 12 τοῖς ο)ο. Κακίζει τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ ἀνακολουθία, ὥς μὴ ἐκτελέσασαν τοῦ 1881 τὸ πρόγραμμα, περὶ μὴ παραδοχῆς τῶν βουλευτῶν ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, περὶ τιμωρίας τῶν παιδαγωγῶν τοῦ Συντάγματος, καὶ τῶν νοσφιστῶν τοῦ δημοσίου πλούτου.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δὲ καὶ ἡ χειροτέρα Κυβέρνησις, ὡς εὐηρεστήθη νὰ τὴν θεωρήσῃ ἡ ἀντιπολίτευσις. Ἐπραξε πολλὰ ὑπὲρ τῆς συγκοινωνίας, καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει ὠρισμένον σχέδιον, ὅπερ δὲν ἔσχον πρὸ αὐτοῦ ἄλλοι εἰδικοί· ὡς πρὸς τὸ μεθοριακὸν ζήτημα εἶνε ἐν τῶν ἐλαχίστων συμβάντων ἅτινα δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἑλλάς. Ἡ Κυβέρνησις εἰργάσθη δραστηρίως καὶ ἐπούλωσε τὴν πληγὴν· εἶνε δὲ ἀτύχημα τὸ συγκρίνειν τὸ *Δοροκὸν* πρὸς τὸ *Καραλῆ Δερβέρ*.

Ἀλλὰ θέλει καταψηφίσῃ τὸν προϋπολογισμόν, ἕνεκα τῶν οὐσιωδῶν διαφωνιῶν πρὸς αὐτόν.

*

— Ἐχει τις τὸν λόγον; ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος· ἀλλ' οὐδεὶς εἶνε ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ σύσσωμος ἡ δεξιὰ πτέρυξ ἀνακινεῖται συνταρασσομένη, ὥσπερ ἐκφέρουσα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς γῆς· ἀλλὰ συγχρόνως ἡ Δεληγιαννικὴ μερίς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐγείρεται ν' ἀναχωρήσῃ παρασύρασα καὶ πολλοὺς ἄλλους. Ἐπὶ ταῖς διαμαρτυρήσεσι τῶν ἀντιθέτων, ὁ κ. Ζυγομαλάς δηλοῖ, ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα, καὶ ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ!

Ἡ *συμπολίτευσις*: ὀρίστε, μιλήσετε.

Ὁ κ. Ζυγομαλάς: μὰ θὰ μιλήσω δύο ὥραις, καὶ εἶνε ὁκτῶ ἡ ὥρα.

Ἡ *συμπολίτευσις*. Μιλάτε ὅσῳ θέλετε, σὰς ἀκοῦμε.

Ὁ κ. Ζυγομαλάς. Περιορίζετε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου!

Ὁ Πρόεδρος: Κηρύσσεται περαιωμένη ἡ συζήτης.

Οἱ ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀποχωροῦσι προσπαθοῦντες διὰ παραινέσεων, νευμάτων καὶ χειρονομιῶν νὰ παρασύρῳσιν ὅσῳ πλεονέστερους δύναται, καὶ ὁ κ. Δημητρακάκης ρίπτει τὴν ἐνστασιν τῆς μὴ ἀπαρτίας. Ἀλλὰ καὶ ἀρκοῦντα μέλη

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 425)

Ἡ Ζελίμα ἔμεινε πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνακαθμένη ἐπὶ τῆς κλίνης, εἶτα δὲ ἀποκαμοῦσα ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀλλὰ τῇ ἀπέβη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, διότι ὁ σάκις ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ κυμαινομένη διάνοιά της ἐβυθίζετο εἰς ἀχανεῖς, ἀνεπὶθὰ ὑπὸ τοῦ κατατρύχοντος αὐτὴν ἐφιάλτου, ἀνεργίῃ· σύσσωμος καὶ τὸ μέτωπόν της ψυχρῶ περιερρεῖτο ἰδρώτι. Ἦκουσε τὸ ὥρολόγιον νὰ σημάνῃ τὴν μεσονύκτιον ὥραν, εἶτα τὴν μίαν καὶ πᾶσας ἐπαλλήλως τὰς ὥρας, καὶ μηδαμῶς βλέπουσα αὐτὸν ἐπιστρέφοντα:

— ὦ! διατί λοιπὸν ἀργεῖ τόσον;

Τοῦτο ἐπανελάμβανεν ὁσάκις τὸ ὥρολόγιον ἐσήμαινε καὶ μίαν περιπλέον ὥραν. Ἡ γέρθη τρεῖς ἢ τετράκις, περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἤνοιγε τὸ παράθυρον καὶ ἐκλείεν αὐτὸ ταχέως, ἀφοῦ παρῆλθει ἔξω, διότι ὁ συρίζων βόρρᾶς ἦτο

παγερός. Καθότον δὲ παρήρχετο ἡ ὥρα, ἠῦξανεν ἡ ἀνητυχία της καὶ φρικώδης ἀγωνία κατεβίβρωσκεν αὐτὴν, ἥσθανετο δὲ ἀλγεινὴν ταραχὴν. Ἐφοβεῖτο μὲν χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ διατί, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι τρομερὸν δυστύχημα ἐπεκρέματο ἐπ' αὐτῆς.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν ὁ κύων ἤρξατο νὰ ὠρύηται, ἡ δὲ Ζελίμα ὡς δεισιδαίμων ἐφαντάζετο ὅτι αἱ ὠρυγαὶ τοῦ κυνὸς ἀπευθύνοντο πρὸς αὐτήν.

Ὅτε πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὀρίζοντος λευκὴ λάμψις ἀνήγγελλεν ὅτι ἐγγὺς ἦν ἡ ἡμέρα, ἡ Ζελίμα ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη τάχιστα. Πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν σιωπηλά, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ διετέλει ἐν ἀπεριγράπτῳ ταραχῇ καὶ ἐξάψει· ἀν καὶ ἐπεθύμει νὰ κλαύσῃ, δὲν ἐκλαυσεν ὅμως, ἵνα μὴ οἱ λυγμοὶ ἀνῆρχοντο μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡσθάνθη ψυχὸς καὶ ρίγος δριμύ, ὑπῆρχον δὲ ζύλα παρὰ τὴν ἐστίαν, ἤναψε πυρᾶν, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ σταθῇ ἐν τῇ θέσει αὐτῆς, μετέβαινεν ἀπὸ τῆς θερμάστρας εἰς τὴν θύραν, ἐκείθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκ τούτου εἰς τὴν θύραν, προσηλοῦσα μετ' ἀγωνίας τὸ οὖς εἰς αὐτήν, παρατηροῦσα δὲ διὰ τῶν ὑαλοπαραθύρων καὶ ἀναστενάζουσα. Ἦδη πλέον ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, διότι ἐγένετο ἡμέρα.

Τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ ἡ Ζελίμα ἤκουσε κρότον ἐν τῷ κατωγαίῳ

τῆς ἀντιπολιτεύσεως παραμένουσιν, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Δεληγιώργης μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ· ὁ κατάλογος ἀναγινώσκεται καὶ εἶνε ἀπαρτία.

“Ὅτε εἰσορμᾷ εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κ. Ζυγομαλάς καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος ἀποπειράται νὰ λάβῃ τὸν ἐγκαταλειφθέντα λόγον του. Ἄλλ’ εἶνε ἀργά· ἡ συμπολίτευσις σύσσωμος δὲν τῷ ἐπιτρέπει πλέον τοιοῦτόν τι, μετὰ τὴν κηρυχθεῖσαν περαιώσιν τῆς συζήτησεως, καὶ θριαμβεῖ· ἐν μέσῳ τοῦ μαυρώδους θορύβου καὶ τῶν ἀπειλητικῶν κάτω! κάτω! πρὸς τὸν ἐπιμένοντα βουλευτὴν, ἡ φωνὴ τοῦ κ. Παρασκευᾶ ἐξόχως θορυβώσα. Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ζυγομαλά δὲν ἀκούεται, καὶ ῥητορεύει μόνον ἡ χεὶρ του· ὁ κ. Δραγούμης κροσπαθεῖ νὰ συμβιδάσῃ τὴν μῆνιν οἰκογενειακῶς, λαβὼν κατ’ ἰδίαν πρὸς συνδιάλεξιν τὸν βουλευτὴν Ἀττικῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος βλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς περαιτέρω ἀντιστάσεως ἀναγκάζεται διὰ φωνῆς κεχρωματισμένης ἐπὶ τὸ μελαγχολικώτερον, ἐπὶ τῇ συναισθητῇ ἴσως τῶν ματαιουμένων ἐλπίδων, νὰ υποβάλῃ ὡς πόρισμα τῆς συζήτησεως πρότασιν ἀποδοκιμασίας τῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἀπορρίπτεται μὲν, φεῦ! διὰ ψήφων 114 κατὰ 7, ἀλλὰ, τί χαρὰ! μὴ οὔσης πλέον τῆς Βουλῆς ἐν ἀπαρτίᾳ, κύριε Ζυγομαλά

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν προσεχῇ Δευτέρᾳ συνέρχεται ἡ γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς. Ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ εἶναι παρητημένοι οἱ

κύριοι Καλλιγᾶς, Μιχαὴλ Μελάς καὶ Θεολόγης. Αἱ μετοχαὶ εἶναι ἤδη συγκεντρωμέναι εἰς ὀλίγων χεῖρας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ νέα μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ὑψωμὸς τῶν μετοχῶν. Βλέπετε, ἀγαθοὶ ἄστοι, ὅτι οἱ μεγάλοι σὰς παίζουν ὅπως θέλουν. Ἔχουν τὰς περισσοτέρας μετοχάς, διὰ τῶν κεφαλαίων των ἐνοικιάζουσιν καὶ ἄλλας, καὶ οὕτω φέρουν τὸν ὑψωμὸν, ἀφοῦ τὰς ἔχουν ἀγοράσει ξεπεσμένες. Κατόπιν, ἀγαθοὶ βλάκες, σὰς τὰς πωλοῦν ὑψωμένες, ὁ ὑψωμὸς ἐπεὶ γίνεται ξεπεσμός, καὶ ἔτσι αὐτοὶ μὲν βρίσκονται μὲ τὸν παρά σας, ἐσεῖς δὲ μὲ τὰς μετοχὰς των. Οἱ καλλίτεροι ταχυδακτυλουργοὶ δὲν ἔχουν ἄλλην μέθοδον. Μεταξὺ τῶν ἰσχυροτέρων μετόχων τώρα θεωρεῖται ὁ δξυδερεκέστατος καὶ ἀγαθὸς οἰκιστὴς τοῦ Φαλήρου κ. Γιαννόπουλος. Βεβαίως θὰ τὸν ἔχωμεν Σύμβουλον, ἐκ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων μάλιστα· διότι ἡ πρόοδος τοῦ Φαλήρου ταυτίζεται μὲ τὰ οἰκόπεδά του. Ἀπὸ τοῦδε ἔρχισαν ἀρκετὰ σπουδαῖα ἔργα γινόμενα. Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶναι τὸ δάσος ἢ πάρκον, περιοχῆς δέκα στρεμμάτων, οὗ ἡ χάνδαξ ἡνίοχθη προσεπιτίθενται δὲ καὶ οἱ τοῖχοι. Ὁ ἀνοιχθὴ ἐπίσης αἴθουσα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀνταποκρινομένη μὲ τὴν ἀποβάθραν τοῦ σιδηροδρόμου, διὰ νὰ λείψουν τὰ καρδιοχτύπια καὶ τὰ τρεξίματα. Καὶ ὅσας ἐκπλήξεις θὰ μᾶς κάμῃ ὁ κ. Κασιμπάλης, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπογοητευμένος καὶ μὴ ἔχων τὴν πρώτην του ζωρότητα.

Προχθὲς ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου κ. Λάμπρος Κορομηλᾶς συνελήφθη καθ’ ὁδὸν ὑπὸ ἐνὸς ἐνωμοτάρχου καὶ ἐνὸς χωροφύλακος, καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ Φρουραρχείου Στρατολογικὸν Γραφεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε ξεμπερδέψει πρὸ ἐνὸς μηνός, πληρώσας τὸν ἀντικατα

πατώματι τοῦ ξενοδοχείου (εἶχον δ’ ἐγερθῇ τότε ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ) καὶ ἀνυπομονοῦσα καὶ ἀνησυχῶσα σφόδρα, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὁποῖου εὔρε τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἥτις μικροῦ δεῖν ἐπιπτε ὑπὲρ ἰδοῦσα τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ἀπὸ τῶρα ἐσηκώθηκε! ἀνέκραξε.

Ἄλλ’ ἰδοῦσα ἀμέσως τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναίκης καὶ τὸν ἐπ’ αὐτοῦ ἐξωγραφημένον τρόμον,

— Θεέ μου! εἶπεν ἔντρομος, ἀφείσα τὸ σάρωθρον ἀπὸ τῶν χειρῶν της, τί συνέβη λοιπόν; τί ἔχετε;

Ἡ Ζελίμα ἐνόησε κάλλιστα ὅτι ἡ Μαρία Ρόζα τὴν ἤρωτα, καὶ μὴ δυνάμενη νὰ ἀποκριθῇ ἄλλως ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

Ἡ δὲ Μαρία Ρόζα ἔτι μᾶλλον τρομάξασα ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτῆς, τὴν ἐβίασε νὰ καθίσῃ καὶ ἤρρισε νὰ τὴν θωπεύῃ ὡς θωπεύουσι παιδίον παντεῖους ἡδεῖς λόγους λέγοντες αὐτῇ.

Ἡ Ζελίμα ἐπαύνην ὀλίγον καὶ διὰ χειρονομίῶν συνοδευομένων μετ’ ἐκφραστικῶν βλεμμάτων κατῴρθωσε νὰ παραστήσῃ τῇ ξενοδόχῳ, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξῆλθε τὴν νύκτα χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἄ! Θεέ μου, ἀλλὰ διατί; . . . διατί. . . ποῦ ἐπῆγε; ἦτο θεοσκότεινα! . . . ἄμποτε νὰ μὴ τῷ συνέβη τίποτ’.

Καὶ ἐγὼ ἡ ὁπῖα ἐμύλωντα τῶν ἀνδρᾶ μὲν διῆτι

ἐλησμόνησε χθὲς τὸ βράδυ νὰ περάσῃ τὸν μάνδαλον. Τώρα ἐννοῶ διατί ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή.

Ἡ Ζελίμα ἐξηκολούθει νὰ ὀλοφύρεται, τὴν κεφαλὴν της κρατοῦσα ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τότε ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ πολλοὶ διέβησαν τὴν πλατεῖαν τρέχοντες.

— Πῶς; τί εἶνε λοιπόν; εἶπεν ἡ Μαρία Ρόζα, μήπως εἶνε φωτιὰ ἐκεῖδ’ ἀπὸ κάτω;

Ἡ Ζελίμα ἀνετινάχθη εἰς τοὺς πόδας της οἶνει ὑπὸ ἐλατηρίου κινήσει.

Ἡ θύρα ἀνεῴγη καὶ ὁ ξενοδόχος ἐρχόμενος ἐξώθεν εἰσῆλθεν αἰφνιδίως κατεταραγμένος.

— Γυνεῖκα, γυναῖκα! ἐφώνησεν.

— Τί εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴ!

— Αὐστύχημα! Αὐστύχημα!

— Τί; τί εἶνε;

— Εὐρῆκαν ἕνα πνιγμένον εἰς τὴν καταβάθραν τοῦ μύλου!

Ἡ Μαρία Ρόζα ἐγένετο κάτωχρος, διότι διεννοήθη ἀμέσως ὅτι πιθανὸς ὁ πνιγμένος ἦτο ὁ σύζυγός της Ζελίμας.

— Ἀγία Ἄννα μου, λυπήσου μας! εἶπεν ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Ἢτα δὲ σπεύσασα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς τῷ εἶπε ταχέως.

— Ὁ ταξιδιώτης μας, ὁ ἀνδρᾶς αὐτῆς, τῆς δυστυχοῦμε-

ταστάτην του. Ἦναγκάσθη δὲ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις εἰς ἃς ὑπεβλήθη καὶ τὴν πρώτην φοράν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ, ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἠπειλήθη ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ καὶ ἓνα μερόνυχτον εἰς τὴν Μοιραρχίαν. Ἀφοῦ τοιαῦτα γίνονται εἰς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, φαντάζεσθε τί γίνεται εἰς ἀπλοῦς πολίτας. Καὶ ὅταν σὰς λέγωμεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι Τοῦρκοι! Σὰς συλλαμβάνουν μεταβαίνοντας εἰς τὴν ἐργασίαν σας, σὰς ὁδηγοῦν ἀριστερά, δεξιὰ, διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν, ἐν μέσῳ χωροφυλάκων, σὰς παρουσιάζουν εἰς τὸν λοχαγὸν τῆς ὑπηρεσίας, διὰ νὰ εὐδοκήσῃ οὗτος νὰ σὰς πῇ μετ' ἀσιανῆς νωχυλείας: *γιαγχιλὶς ὀλντοῦ*. Καὶ εἶναι τοῦτο μόνον; Ἐνα καταστημάτων τὸν πῆραν ἄρον ἄρον, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του, καὶ τὸν ἔχωσαν μεταξὺ κακούργων εἰς τὴν φυλακὴν τῆς μοιραρχίας, διότι ἦτον ἐγγεγραμμένος νὰ πληρώσῃ τὸν θεῖον, τὸν ἱερὸν, τὸν δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε ἀλοιώτικα, φόρον τοῦ αἵματος. Αὐτὰ γίνονται ὑπουργοῦντος τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ κ. Τρικούπη!

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ ἡ *Ὁρα* ἐπροσωποποίησε πλέον τὰ λεγόμενα Ποδοκροτήματα. Μεγαλειότερο ρόλο παίζουν αὐτὰ — κατὰ τὴν *Ὁραν* — ἢ ὅλοι μαζὺ οἱ ῥήτορες τῆς συμπολιτεύσεως. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ Ποδοκροτήματα, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι. Ὅστις ἔχει τὴν ἀστυνομίαν μαζὺ του, ἔχει τὰ Ποδοκροτήματα μαζὺ του. Ὅστις θέλει νὰ χάσῃ ἐν εἰκοσιεκτάρι, ἀγοράζει ποδοκροτήματα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Τρικούπης δὲν αἰσχύνεται νὰ ἐκφραζέται καὶ Βουλὴ καὶ πολίτευμα καὶ ἔθνος, καὶ νὰ παριστάνῃ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μιλά μὲ τὰ πόδια του. Καὶ δὲν ξέρει ὅτι ὅταν ἔλθῃ αὐτὸς ἀντιπολίτευσις, θὰ ἔχῃ τὰ ποδοκροτήματα ὑπὲρ ἐαυτοῦ;

Ἡ δὲν ξέρει ὅτι ἂν θέλουν νὰ τὸν συνερισθοῦν οἱ ἀντιπαλοὶ του, πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τὰ θεωρεῖα τοῦ λαοῦ εἰς ἱπποδρόμια; Δὲν σέβεται διόλου τὸν ἑαυτὸν του; Πρέπει ἡμεῖς ἐκδικούμενοι νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν τὰ κρεμύδια, τὰς πέτρας καὶ τὰ κλούβια αὐγὰ μὲ τὰ ὅποια τὸν ἔρραναν τὰ παλληκάρια τοῦ Ρούφου ἐν Πάτραις πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν; Ἄν ἦσαν ἐκεῖνα ἀτιμῖαι, δὲν εἶνε καὶ τὰ ποδοκροτήματα ἀτιμῖαι; Καὶ πῶς ζητεῖ ἐκ τοιούτων ἀτιμιῶν ν' ἀτλήσῃ δυνάμεις διὰ τὴν πολιτικὴν τοῦ;

Ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἰωάννου Δ. Κατσάρη, φαρμακοποιοῦ τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Κατίνης Καζούλη.

Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὸν γάμον εὐδαίμονα καὶ καλλίτεκνον.

Αὔριον, καιρεῦ ἐπιτρέποντος, τὸν λόγον θὰ ἔχουν οἱ κκ. βιβλιοδέται. Τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς θὰ ἦνε τίποτα πρὸ τοῦ κάρρου τοῦ Νέου Θεσπίδος. Ὁ κ. Καλλιγᾶς θὰ κάμῃ καλὰ νὰ κρυβῇ εἰς τὰ σύννεφά του, ὅφ' ὧν, κρίμασιν οἷς οἶδε Φιλήμων, ἐξέπεσε.

ΚΟΥΤΣΟ-ΦΛΕΒΑΡΟΣ

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, σημειωμένε μῆνα.

Μὰς ἴλυσσαξες μὲ τὴ βροχὴ, τὴ λάσπη καὶ τὸ χιόνι,

νης γυναίκος, ἐβγήκεν ἀπόψε καὶ δὲν ἐπανήλθεν. Ἀχ, καὶ ἂν ἦνε ἐκεῖνος! τρέξε γρήγορα, ἄνδρα μου, γρήγορα, πῆγε νὰ ἰδῇς καὶ ἔλα ἀμέσως.

Ὁ ξενοδόχος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ἀνεχώρησε τρέχων, ἀμέσως δὲ ἡ Ζελίμα ὀρθωθείσα ἔμπροσθεν τῆς Μαρίας Ρόζας ἐδράξατο τῶν βραχιόνων αὐτῆς σπασμωδικῶς καὶ μὲ φλογερὸν καὶ πυρετῶδες βλέμμα τὴν ἠρώτησεν ἐπιτακτικῶς ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῆς:

— Πρὸς τί αἱ φωναὶ αὗται, διατί τρέχουσιν αὐταὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες; τί σὰς εἶπεν ὁ σύζυγός σας; τί συμβαίνει;

Ἐνόησε βεβαίως ἡ Μαρία Ρόζα, διότι ἀπεκρίνατο:

— Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη τίποτε, σὰς βεβαιῶ ὅτι τίποτε δὲν εἰξεύρω ὁ ἄνδρας μου ὑπῆγε νὰ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἀς περιμένωμεν, ἄς περιμένωμεν... Σὰς παρακαλῶ μὴ ἀπελπίζεσθε.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμελλε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως,

— ὦ! ἐπανέλαθεν ἔντρομος, νὰ μ' ἐνοιωθε τοῦλάχιστον θὰ ἔμπορῶσα νὰ τῆς ἐμιλήσω καὶ θὰ κατάρθωνα νὰ τὴν κητοσυχάσω, νὰ τὴν παρηγορήσω. Χωρὶς ἄλλο θὰ πάθῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τί νὰ κάμω; καὶ ἂν ὁ πνιγμένος βεβαιωθῇ ὅτι εἶνε ἐκεῖνος! ὦ! ἁγία Ἄννα, μακαρία ἁγία Ἄννα διαφύλαξέ μας!

Τῆς ἐπῆλθε κατὰ τοῦν ἡ ἰδέα νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν νεαράν

γυναῖκα εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ προσεπάθησε μετὰ ἡδείας καὶ θωπευτικῆς φωνῆς, νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἡ Ζελίμα ἀνέστη ἐνοήσασα τὸν σκοπὸν της, εἴτα δὲ ὠθήσασα αὐτὴν αἰφνης μετὰ τινος μανίας ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ὠδεύσε ταχέως μέχρι τῆς κρήνης, ἐνθα ἐξ ἀδυναμίας τῶν ποδῶν της ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἀκρογωνιαίῳ λίθου.

Ἡ ὡραία μέλαινα καὶ μακρὰ αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἡ Μαρία Ρόζα ἔσπευσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ ἵστατο παρ' αὐτὴν ἑτοιμὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Ὁ ξενοδόχος, σταλεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου του διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸν μύλον, ἀλλὰ πρὶν ἢ φθάσῃ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ἀπῆντησε κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου τὴν νεκρικὴν συνοδίαν καὶ παραμερίσας ἀποτόμως τοὺς παρὰ τὸ φέρετρον πορευομένους ἔριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ.

— Δυστυχία, δυστυχία! ἀνέκραξε πάραυτα, αὐτὸς εἶνε! Οἱ νεκροφόροι ἔστησαν, ὁ δὲ δήμαρχος πλησιάζας πρὸς τὸν ξενοδόχον,

— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν νεκρὸν; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸν γνωρίζω, κύριε δήμαρχε, τὸν γνωρίζω, εἶνε ἓνας ταξιδιώτης, ὁ ὅποιος ἔφθασε χθὲς εἰς τὸ Βλαϊνκούρ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ ὁ ὅποιος ἦλθεν καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἡμᾶς. Ἄ! εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν ἔριψαν εἰς τὸν ποταμὸν ἀφοῦ τὸν ἐκλέψαν.

θαρρείς κι' ὁ ἥλιος ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
καὶ ἄλλα ξένα κόκκαλα ἢ ζέστη του πυρόνει.
Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ν' ἀνοίξῃ καλοκαίρι,
καὶ μὴ ξανάλθῃς ἄλλοτο μὲς ὅτ' ἰδικὰ μας μέρη.

Μὰς μάρανες τὴν Ἀποκρῆν καὶ τὸ πολὺ μας κέρι,
χορεύει δίχως ὄρεξι ὅτους δρόμους κι' ἡ καμήλα,
κάνοντας παληομασκαρᾶς δὲν μᾶς κτυπᾷ τὸ ντέφι,
καὶ πέφτουν καὶ χλωμιάζουνε τῆς μούρης μας τὰ μῆλα.
Κρῦο καὶ μαύρη συννεφιά τὸν ἥλιο μᾶς σκεπάζει,
καὶ ἡ καρδιά μας κλείνεται, βογγᾷ καὶ συννεφιάζει.

Τί δυστυχία ἔξαφνικὴ ὅτ' ἡ φίλη μας Ἑλλάδα,
ἂν χέστῃ καὶ τὸν ἥλιο τῆς καὶ τὴν ἀστροφεγγιά τῆς!
ἄλλοίμονον ὅτους Ἑλληνας, ἂν λείψῃ κι' ἡ ἑλικάδα.
τὸ μόνο ποῦμεινε καλὸ μὲς ὅ' ὅλα τὰ κακὰ τῆς!
Ἄλλοίμονο εἰς ὅλους μας καὶ ὅτ' ἡ χρυσὴ μας φύσι,
ἂν μέσα ὅτ' ἄλλα μας κακὰ καὶ τοῦτο μᾶς κολλήσῃ.

Κι' ἐγὼ ἂν ἦμαι σὰν καὶ σὰς πολίτης ὅτ' ἡ Ἑλλάδα,
μονάχα γιὰ τὸν ἥλιο τῆς ἀκόμη τὴν λατρεύω
κι' ἂν—ὃ μὴ γένοιτο ποτέ,—μᾶς λείψῃ κι' ἡ ἑλικάδα,
ἀλλάζω τὴν παντιέρα μου καὶ ὅτ' ἡ στιγμὴ τουρκεύω.
Ὅτ' ἡ διάβολο ἢ πρόδοος, ἢ δόξα καὶ τὰ πλούτη,
τοῦλάχιστον ἂς ἔχουμε τὴν εὐτυχία τούτη.

Καλὲ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ συννεφιά καὶ χιόνι,
κι' ἂν ἔχουν γι' ἄλλους ποίησι καὶ ὠμορφιὰ πολλή,
μὰ κάθε γνήσιος Ρωμηὸς γρινιάζει καὶ θυμόνει,
καὶ οὔτε ἔχει ὄρεξι ἀκόμη νὰ μιλή.

Μέσα ὅτ' οὐ κρῦο γίνεται καὶ ἡ Ἑλλὰς πρὸ κρύα,
καὶ χάνεται κι' ὁ ἥλιος τῆς ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ἡ φουρκά σου ἂς πάψῃ,
νὰ ἡμερώσῃ κι' ὁ Ρωμηὸς καὶ μασκαρᾶς νὰ γένῃ
ἂν μὲς ὅτ' ὅσο χάλι μας κι' ὁ ἥλιος δὲν ἀστράψῃ,
τότε τί θάχουν νὰ εἰποῦν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς οἱ ξένοι;
ὦ! ἔλα, Κουτσοφλέβαρε, γιὰ κάμε μας τὴ χάρι,
καὶ ἡ τρελλή μας Ἀποκρῆν ἂς δώσῃ καὶ ἂς πάρῃ.

Σουρῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐκ Κυπαρισσίας ἐλάβομεν τὸν Τραγικὸν ἔρωτα δύο πι-
στῶν ἐραστῶν, μυθιστορίαν πρωτότυπον.

Εἶνε ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ περιφήμου Σταθεροῦ ἔρωτος,
ὄνπερ δὲν ξεύρω ἂν ἐνθυμῆσθε· καὶ ἐπειδὴ ἡ περίοδος τῶν
Ἀπόκρεω το ἀπαιτεῖ, θὰ σᾶς δίδωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον
εἰς κάθε φύλλο.

Ὅπου ὁ ἐραστής (Χρύσης) ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του
καὶ ἀπαντᾷ τὴν μέλλουσαν ἐρωμένην του.

Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ διηγῆται :

«... Ἦτο ἄγγελος, καθόσον ἀγγέλου χάριτες ἐκόσμου
τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν τῆς, ἐγὼ δὲ μ' ἐν τῆς βλέμμα, μὲ
ἐν τῆς μειδίῃ, ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς καλλιμόρφου ὀψέως
τῆς, ἠκολούθουν τὰ ἔχνη τῆς, πλὴν ἡ δυστυχὴς καρδιά

— Εἶνε πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις, Κλαύδιε
Ροαγέ, καὶ πρόσεξε.

— Νὰ μὴν πιστεύετε τάχα ὅτι αὐτοκτόνησεν αὐτὸς ὁ
δυστυχής;

— Ὅχι δὲν λέγω αὐτὸ, ἀλλ' ἐνδεχόμενον νὰ ἔπεσεν
εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ Κλαύδιος Ροαγέ ἐκίνησεν ἐνεργητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐδὼ ἔγινε κακούργημα, κύριε δῆμαρχε, ἀνταπῆ-
ντισε μετὰ πεποιθήσεως.

— Εὐρήκαμεν ἐπάνω του αὐτὸ τὸ χρηματοφυλάκιον τὸ
ὅποιον περιέχει τραπεζικὰ γραμμάτια, ὥστε δὲν τὸν ἔκλε-
ψαν.

— Τὸ βλέπω· κύριε δῆμαρχε, καὶ ὅμως...

— Ἐπιμένεις εἰς τὴν ἰδέαν σου;

— Δηλαδή, κύριε δῆμαρχε, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πλέον
τί νὰ εἰπῶ ὅτι ξεύρω εἶνε, ὅτι ἔβγηκε ἀπόψε κι' ἄρῃσε ὁ-
λομόναχῃ τὴν γυνικὴν του, μιὰ γυναῖκα μάλαμα, ἡ ὡμορ-
φότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. ὦ! ποτέ δὲν θὰ μὲ κάμουν
νὰ πιστεύσω ὅτι ἔβγηκε διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν· ὅχι
δὲν αὐτοχειριάσθηκε.

— Αὐτὰ τὰ ὅποια εἶπες, Ροαγέ, μᾶς ἐπιτρέπουν τοῦλά-
χιστον νὰ τὸ υποθέτωμεν.

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ ἕνα λόγο, κύριε δῆμαρχε!

Αἰτιῶν, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε διόλου φανερὰ πράγματα καὶ

πρέπει νὰ βροῦμαι τὴν ἀλήθεια. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν νύκτα,
τοῦ ἔφεραν τοῦ ἀνθρώπου ἕνα γράμμα.

— Λοιπὸν τὸ γράμμα αὐτό;

— Τὸ γράμμα αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωκεν ἕνας νέος, ὁ ὅποιος
δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, διότι δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δῆμαρχος γενόμενος σύννοος:

Καὶ υποθέτεις; ἠρώτησε.

— Ὑποθέτω, ὅτι τοῦκαμαν καρτέρι τοῦ δυστυχισμένου
τ' ἀνθρώπου.

— Ὅχι διὰ νὰ τὸν κλέψουν βέβαια.

— Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ πῇ κύριε δῆμαρχε, ὅτι δὲν
τῶκαμαν ἀπὸ ἐκδίκητι;

Ὁ δῆμαρχος ἐσυνθρόπασε περισσότερον.

— Ἐπιμένεις ἐξάπαντος εἰς τὴν ἰδέαν σου, εἶπε μετὰ
φωνῆς προδιδούσης τὴν συγκίνησίν του, ὥστε κατὰ τὴν γνώ-
μην σου διεπράχθη κακούργημα.

— Ἐπιμένω καὶ καλοσπιμένω, κάνεις δὲν μοῦ βγάζει τὴν
ιδέα αὐτὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

— Πολὺ καλὰ, θὰ γείνῃ ἀνάκρισις καὶ θὰ ἀνακαλυφθῇ
ἡ ἀλήθεια.

Ἀφοῦ δὲ ὁ δῆμαρχος ἀντήλλαξε λόγους τινὰς μετὰ τοῦ
δημοτικοῦ παρῆδρου εἶπε τῷ ξενοδόχῳ.

— Ἀφοῦ ἡ γυναῖκα τοῦ πνιγμένου εἶνε εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον σὰς, ἐκεῖ νὰ φέρωμεν τὸν νεκρὸν.

μου ἐζήτει νὰ πέταξῃ, πάλλουσα εἰς τὸ στῆθος. Αὕτη δὲ ἥλλαξε βῆμα, εἶδον μ' ἐν βλέμμα ὅτι ἦτο ταμεῖον τοῦ "Ερωτος καὶ ἐμπιστοσύνης.

» Ἐλκυθεῖς ὅθεν ἐκ τῶν γοητευτικῶν βλεμμάτων της, ἐτάχυνα τὸ βῆμα καὶ πλησιάσας αὐτὴν τῇ εἶπον μὲ πάλλουσαν καρδίαν :

— Εὐγενεστάτη κυρία, ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν τόλμην μου ταύτην, καθ' ὅσον ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον δὲν εἶμαι κύριος ἑαυτοῦ. Ὅθεν γονυπετῆς σὰς παρακαλῶ νὰ μετριάσῃτε ὀλίγον τὸ βῆμά σας καὶ δώσῃτε ἀκρόασιν εἰς ὀλίγας λέξεις, ἃς θέλω σὰς εἶπει· σὰς ἐρωτῶ ὅθεν, ποῖον βάλαμον ἢ ἱατρικὸν δύναται νὰ θεραπεύσῃ μίαν πολυπαθὴν καρδίαν ; »

Τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀνθῆς εἰς τὸ προσεχές.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 11 Φεβρουαρίου

Ἐν θωρηκτὸν, ἡ Ἀγκὼν, ἀπῆρεν ἀπὸ τοῦ νεωρίου τῆς Ἰταλίας κατευθιζόμενον εἰς Τρίπολιν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας ἐπιδείξῃ ἀπειλητικὴν τὴν ἰταλικὴν σημαίαν.

Δύο ἀξιωματικοὶ ὀθωμανοὶ μεθύοντες προσέβαλον τὴν κατοικίαν τοῦ ἐκεῖ ἰταλοῦ προξένου, βιαίως ἀποπειρώμενοι νὰ εἰσέλθωσιν· ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Μαντσίνης, ἅμα λαβὼν τὴν εἰδοῦσιν ἐζήτησε τηλεγραφικῶς πληρεστάτην καὶ παραδειγματικὴν ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς Πύλης, ἀ-

ναγγέλλων συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ θωρηκτοῦ.

Ὅτι ἡ Ἰταλία ζητεῖ πρόφασιν τινα, ἵνα θέσῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς Τριπόλεως, εἶνε γνωστόν· θεωρεῖ αὐτὴν ὡς μερίδιον ἐπιφυλαγμένον δι' ἑαυτὴν, καὶ σήμερον ἡ αὖριον διὰ τῆς ἐφευρέσεως Κρουμῆρων ἢ Ἀραμπῆ τινος ὁ ἀνασκηθῇ καὶ ἐκεῖ τὸ παραπέτασμα ἰταλοαφρικανικῆς τινος κωμωδίας, μετὰ τὸ δράμα τῆς Τύνιδος καὶ τὴν κωμωτραγωδίαν τῆς Αἰγύπτου. Διὰ τὴν φορὰν ὅμως ταύτην τοῦλάχιστον βέβαιον ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου θὰ σπεύσῃ νὰ χαρτακώσῃ τοὺς δύο παραβάτας τοῦ Κορανίου καὶ φίλους τοῦ Βάχχου παλληκαράδες πρὸς πληρεστάτην καὶ παραδειγματικὴν ἱκανοποίησιν τῆς Ἰταλίας.

Εἰς Βάριον σήμερον ξενίζεται ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων κ. Βακκαρίνης, ἐλθὼν ἵνα ἐπισκεφθῇ τὰς ἐργασίας τοῦ λιμένος. Χθὲς ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξω τὴν χεῖρα τοῦ δημοκρατικοῦ ἐργάτου, ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτόν, ἐν Μολφέτῃ, ἧς ἐπίσης ἐπεσκέφθη τὸν ἐπισκευαζόμενον λιμένα. Ὡς ἐταῖρος ἐπίτιμος τοῦ Ἀ' Εργατικοῦ συνδέσμου τῶν Ναυτῶν τῆς Μολφέττας» ἀπετέλουν μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπῆς. Συμπαθεστάτην ἐντύπωσιν μοι ἐνεποίησεν ἡ ὑπὸ τῆς ἐργασίας καταβεβλημένη ὄψις τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις 45ετῆς φαίνεται κατὰ 10 ἔτη πρεσβύτερος. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, λεπτοφυῆς, καὶ ἡ μορφή του ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὴν τοῦ Λομβάρδου, ἦττον 1)3 τῆς ρινός, τὰ δίοπτρα καὶ τὰ ἀνήσυχκα καὶ ἐταστικά ὄμματα, διότι τοῦ Βακκαρίνη τὸ βλέμμα ἀπεναντίας εἶνε γλυκὺ, ἥπιον, συμπαθέστατον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, σφίγγων τὰς χονδράς καὶ τυλῶδεις χεῖρας τῶν παρουσιαζομένων εἰς αὐτόν ἐργατῶν—προέδρων ἐργατικῶν συνδέσμων—«Εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας, εἶπε πρὸς αὐτούς, μεγίστην μου τιμὴν ἐθεώρησα πάντοτε τὴν ἐξ ἐργατῶν καταγωγὴν μου· ἐγεννήθην ἐργάτης, ἔζησα καὶ ζῶ ὡς ἐρ-

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίνατο ὁ Ροαγέ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ ὅτε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤθελεν εὐρεθῇ ἀτέναντι τοῦ νεκροῦ τοῦ συζύγου της.

Οἱ νεκροφόροι, οἵτινες ἐδράξαντο τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον ἐσθήκων πάλιν τὸ φορεῖον, καὶ βραδέως ὤδευσαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅτε τὸ πλῆθος συγκεκινημένον ἤδη καὶ ἐν συνοχῇ ἄφωνον ἐξεχύθη ἐπὶ τῆς πλατείας ὥφθη παρὰ τὴν κρήνην γυνὴ λυσίκομος, σφαδάζουσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐτέρας γυναικός, ἥτις ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἀλλ' ἡ Ζελίμα κατῴρθωσε νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῆς Μαρίας Ρόζας καὶ ὤρμησεν ὡς παράφρων εἰς συνάντησιν τῆς συνοδείας.

— Εἶνε ἡ γυναῖκά σου, ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος Ροαγέ.

Πάντες δὲ ἀνερρίγησαν. Πολλαὶ γυναῖκες ἐρρίφθησαν, ὥπως ἀναχαιτίσωσι τὴν δυστυχῆ, ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθίσωσιν αὐτὴν λάθωσι, ἡ Ζελίμα διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ εὐρέθη πρὸ τοῦ φερέτρου. Ἀμέσως δὲ ἐξῆλθε τοῦ ἐστενοχωρημένου αὐτῆς λαμποῦ βραχνὴ κραυγὴ ὁμοία πρὸς ρόγγον, τὸ πρόσωπόν της συνεσπάσθη φρικῶδως καὶ οἱ ἀτενεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀνέωγαν καταπληκτικῶς· ἐτανύσθη καὶ κατέπεσεν ὑπτία ὡς ὄγκος μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

ΣΤ'.

Κατέκλιναν τὸν νεκρὸν τοῦ πνιγέντος ἐπὶ κλίνης ἱμαντοδέτου, παρασκευασθείσης ἐν σπουδῇ ἐν τινι τῶν αἰθουσῶν τοῦ ξενοδοχείου, δύο δὲ ὠρίστησαν αὐτοῦ φύλακες ὑπὸ τοῦ δημάρχου.

Τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἀνήγειραν ἀναίσθητον, εἶτα δὲ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἡ Μαρία Ρόζα καὶ δύο ἄλλαι γυναῖκες ἐκάθηντο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἐπιδαφιευόμεναι αὐτῇ πᾶσαν περιθάλψιν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσωσι νὰ τὴν ἀνγκαλέσωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς.

Ὁ δήμαρχος μετὰ τινος διαταγὰς μετέβη εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ γράφῃ διεξοδικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην τοῦ διαμερίσματος, πληροφωρῶν αὐτόν τὸ γεγονός καὶ παρακαλῶν νὰ φθάσῃ αὐθαρρὲ εἰς Βλαίν-κούρ, ἵν' ἀρχίσῃ ἀνακρίσεις. Ἐμελλε δὲ νὰ σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ὅτε ἐκρυσέ τις τὴν θύραν τοῦ δωματίου του:

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

(Ἀκολουθεῖ)